

Medlem for Njøbenhavns 10de Valgtreds (S. Jensen), at den modsatte Betragtning med større Ret kan gøres gældende. Høve vi først faaet en Understøttelseslov for Landbruget med Statshjælp, tror jeg ikke, at vi siden komme til en virkelig Ulykkesforsikringslov for Landbruget. I Tyskland, som er det eneste Land, hvor man har en Ulykkesforsikringslov for Landbruget, fremkom derne allerede 3 Aar efter, at der var indført en Ulykkesforsikring for den tytske Industri. Altsaa i den Omstændighed, at Landbruget ikke var medtaget i den første tytske Ulykkesforsikringslov, viste der sig ingen Hindring for, at der 3 Aar efter kunde indføres en meget udtrakt Ulykkesforsikring for det tytske Landbrug, tværtimod! Derimod tør jeg nok udtale, at hvis man først havde truffet en saadan Ordning for det tytske Landbrug, som det ærede Mindretal her foreslaar for det danske, saa er der al Grund til stærkt at tvivle om, at man i 1886 havde faaet nogen Ulykkesforsikring for dette. Men hvis man nu her ikke vil give Tid; hvis det ærede Medlem virkelig for alvor ønsker en Ulykkesforsikring for det danske Landbrug, hvorfor fremkommer han da ikke med et Forslag derom? I Betænkningen udtaler det Mindretal, som det ærede Medlem for Fredericia er Ordfører for: „Tanken om, at saa mange, der burde med ind under Loven, forbigaa, vil dog sikkert haade si dette og i det andet Ting øve sin Virkning, og Banfælgighederne for Sagens endelige Løsning for disse Bedkommende blive sikkert ikke færre ved at vente“. Hvorfor vil det ærede Medlem da vente, hvorfor stiller han ikke Forslag om en Ulykkesforsikring for det danske Landbrug? De Ord, jeg oplæste, lyde jo som en Bebrejdelse til os andre, men det ærede Medlem kan jo selv stille Forslag, naar han mener, at saa mange forbigaa, som burde komme ind under Loven. Vn-dringsforslaget bringer kun ganske formelt noget saadant til Beje gennem en Understøttelseslov; de komme i Virkeligheden ikke ind under den Lov, her foreligger, men under en ganske anden Lov. I Fjor forlangte man udtrykkelig fra det ærede Medlems Side, at Landbruget skulde holdes for sig selv og ikke sammenblandes med Industrien, men nu foreslaar man just, at Landbruget skal have Lov til at hænge haa paa Bognen og saa Statsunderstøttelse i Modsetning til Industrien; men dette, mener jeg, er ikke antageligt. Det er ikke rigtigt at tale om de mange, der forbigaa, naar det ærede Mindretal selv forbigaar dem, idet man ikke stiller Forslag om virkelig at optage dem. Flertallet mener, ligesom den ærede Mini-

ster, at hvis man vil gaa videre, saa kan man bagefter søge at komme dertil, men at det er bedst at begynde paa et begrænset Omraade, eftersom det sidste Gang viste sig, at der stillede sig Banfælgigheder i Bejen for den store, endnu mere omfattende Opgave. Vi indse, at en Ulykkesforsikring for Landbruget maa finde Sted paa et Grundlag, der er ganske forskellige fra, hvad der er foreslaaet for Industriens Bedkommende, og allerede af den Grund mener jeg, Landbruget egner sig til at behandles for sig, og at det ogsaa maa være mest overensstemmende med de Ønsker, der næres af det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at det fler. Flertallet har i sin Betænkning udtalt, at denne Understøttelseslov fordrer et statistisk Grundlag i Modsetning til Forsikringsloven. Herom vil jeg i Anledning af de stillede Vn-dringsforslag gøre nogle Bemærkninger. Den Forsikringslov, der her foreligger, hviler paa Kapitalbækningsystemet, saaledes at ethvert Ulykkestilfælde afgøres for sig en Gang for alle efter Indtrædelsen. Den Understøttelse, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller foreslaar, hviler derimod ligesom Alderdomsunderstøttelsesloven paa det modsatte Princip, det saakaldte Vigningsprincip, hvorefter hvert Aars udbetalte Understøttelse tilvejebringes i Aaret selv. Dette er ensbetydende med, at Understøttelserne efter samstemmende statistiske Beregninger ville vokse i omtrent 75 Aar. Jeg vil dog oplyse, at Tilbæksten efter det 40de Aar vil være ringe, og man tør derfor se bort fra dem, men i det 40de Aar vil Beløbet være vokset til 25 Gange saa meget som det første Aar. I Kulminationsaaret, naar Afgangen af døde Pensionister og Tilgangen af ny opveje hinanden vil Beløbet svare til 27 Gange, hvad det var i det første Aar. Det vil altsaa sige, at naar Udgiften det første Aar, efter det ærede Mindretals Forslag, bliver 50,000, vil det Beløb, som udtræves i det 40de Aar, være 25 Gange saa stort, nemlig 1 1/2 Mill., og i det 75de Aar 27 Gange saa stort eller 1,350,000 Kr. Det er i Genhold hertil, at jeg paa Udvalgets Anmodning har foreslaaet Statsstiluddet forøget med 1/10 hvert Aar, altsaa 25,000 det første Aar, 50,000 det næste, 75,000 det tredje o. s. v. Det vil nogenlunde passe. I Virkeligheden vil der dog i disse 10 Aar af Grunde, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, blive brugt 11 Gange saa meget som i det første Aar. Regningen er for saa vidt rigtig, det er i det hele ikke banfælgeligt at beregne Vigningssummen Aar for Aar, naar man har det første Aars Beløb. Dette første Aars Be-